

den anden Side ser jeg ikke rettere, end at der ogsaa er en Feil i den Form, Finantsloven har faaet. Det kan naturligvis ikke tilskrives den nuværende Regjering, den har kun fortsat, hvad der har været Tilfældet siden Grundlovens Givelse. Man har ved den Form, Finantsloven har faaet, aabnet Leilighed til, eller ligefrem givet Opfordring til, at man skulde gaa ind paa en vidtløftig Detailbehandling. Jeg skal blot som Exempel nævne, at der ved disse store Grupperinger under Administrationen, som hver bestyres af sit Ministerium, forekommer en Mængde Udgiftsposter, som omtrent hvert Aar gjentages, for at nævne et Exempel, Udgifterne til Vedligeholdelse af de under de paaagjældende Administrationsgrene hørende Bygninger. Nu var Intet naturligere, end at man endes om hvert Aar at bevilge omtrent det fornødne Beløb til disse Vedligeholdelser, at saa Ministeriet maatte se at komme ud af det, som det kunde, og naar de bleve for smaa, maatte de se at faae dem forhøiede. Men det har været Skik og Brug, at man forlangte disse Vedligeholdelser bevilgede med hver Udgiftspost, og det leder til, at det andet Thing med den Omhyggelighed, det altid har vist for Behandlingen af Finantsloven, undersøger hvert enkelt Tilfælde. Det undersøger, om Brædderne i det og det Gulv er saa raadne, at det er nødvendigt at lægge nye Brædder, om det og det Tag er saa raadent, og om det regner derigennem, saaledes at det ikke skulde kunne udsættes til næste Aar at gjøre det i Stand, og Resultatet af disse Undersøgelser er ikke blot det, at det trækker i Langdrag med Behandlingen, men ogsaa, at det ender med, at man bevilger Ministeriet en hel Del Ting til Vedligeholdelse men nægter andre Ting, og det er paa ingen Maade sagt, at det, man bevilger, er det mest paatrængende, og at det, man nægter, bedst kan undværes. Det burde selvfølgelig være Ministeriet, der paa eget Ansvar og efter det nøiere Kjendskab, det har til Forholdene, tog de Ting, det fandt mest paatrængende og udelod, hvad det mente, kunde udelades. — Men det andet Punkt, som unægtelig har stor Betydning, er Indholdet af selve Finantsloven. En Veil, som det forekommer mig, at vi i Aarenes Løb ere komne ind paa, og som jeg vil kalde en mindre heldig Veil, er den, at man paa den ordinære Finantsløb, som er den, der forelægges os hvert Aar, optager en hel Række Bevillinger, som vel kunne siges at have deres store Betydning og ofte at være ganske overordentlig paatrængende nødvendige, men som staa i en mere løs For-

bindelse med selve Finantsloven. Man optager paa § 26, som den nu er, Poster som i Grunden for en hel Dels Bedkommende efter min Opfatning burde optages paa andre Paragrafer. Jeg kan som et Exempel, hvorved jeg ikke kommer til at forurette Nogetsomhelst, nævne, — ja jeg ser nu, at det er kommet til at staa paa § 27, saa kuriøst som det lyder — at der f. Ex. hvert Aar optages en Post „Til Erstatning for Tab og Stade ved Jerubane- og Havneanlæg 200,000 Kr.“ eller „Honorar til Overingenieuren for nye Statsbaneanlæg 5,342 Kr.“ osv. Det er Poster, som gjentager sig hvert Aar og ikke have det allerminste Extraordinært ved sig; men paa den Maade er det med ikke saa Poster, som i Virkeligheden høre til det ordinære Budget, og det gælder efter min Mening i høi Grad Marineministeriet og Krigsministeriet. Naar man f. Ex. var enig om, hvilke Poster der hører til det ordinære Budget, vilde man ikke let faae Differencer mellem Thingene om den Sort Poster. Jeg taler i dette Øieblik kun om Fremtidsspørgsmaal; jeg siger, den foreliggende Finantsløv vil jeg ikke paa den Maade gaa ind paa. Situationen er eiendommelig, og hvad jeg udtaler, er kun Ønsker om en fremtidig Ordning. Vi have her i Landsthinget altid ønsket, at Finantsloven skulde være, hvad man kalder ren, den skulde ikke indeholde enten Forandringer i Love eller Indførelsen af saadanne Ting, som helst maatte afgjøres ved Lovbestemmelser; Landsthinget særlig maa, under ordinære Forhold i alt Fald, ønske, at det kan faae tilstrækkelig Leilighed til indgaende at drøfte Foranstaltninger, som ikke blot ere kostbare, men hvis Gjennemførelse vilde strække sig gennem en Række af Aar, og det er ofte stet ved, at der forelægges os Lovforslag; men forelægges det os blot paa Finantsloven, saa staa vi, om just ikke magtesløse — thi vi kunne jo nægte det — men dog i en Stilling, som Landsthinget vanskeligt kan ønske. Jeg henstiller det som et Fremtidspønske — det er ganske vist ikke Noget, som kan opfyldes i den allernærmeste Fremtid — at man kom til det Resultat, at en stor Del Foranstaltninger paa § 26 kunde blive forelagte paa særlige Love, vi kunne kalde det Tillægslove, hvorved vi paa ingen Maade vilde komme bort fra, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter; thi de kunne ligesaa godt staa paa saadanne Tillægslove, som vi i § 28 have opført en hel Masse af Love, som kunne foranledige nye Udgifter. Vi kunne altsaa godt paa § 28 henvisse til saadanne Tillægslove. Jeg tillæ-